

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Slavonskom Brodu-Stalna služba u Novoj Gradiški
Nova Gradiška

Poslovni broj: P-173/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Novoj Gradiški u ime Republike Hrvatske po sutkinji Tanji Marušić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Igora Marjanovića, OIB: 21079556799, Kralja Dmitra Zvonimira 35, Davor, zastupanog po punomoćniku Darku Samardžiji, mag.iur., odvjetniku u Zajedničkom odvjetničkom uredu Igor Golovrški, mag.iur. i Darko Samardžija, mag. iur, protiv tužene Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, zastupane po punomoćnici Margiti Kiš Kapetanović, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne javne rasprave 14. travnja 2026., održane u nazočnosti tužitelja osobno s punomoćnikom i u nenazočnosti uredno pozvane tužene, te nakon objave presude 25. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se nišetnom odredba članka 2. stavak 4. ugovora o namjenskom kreditu broj ugovora 3208405922 sklopljenoga 15. veljače 2007. između tužitelja Igora Marjanovića, OIB: 21079556799, iz Davora, Kralja Dmitra Zvonimira 35, kao korisnika kredita i tužene Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, kao kreditora, a kojom je odredbom ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

II Nalaže se tuženoj Zagrebačkoj banci d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, tužitelju Igoru Marjanoviću, OIB: 21079556799, iz Davora, Kralja Dmitra Zvonimira 35, u roku 15 dana isplatiti iznos od 136,05 eura (jednustotinutridesetšest eura i nulapet centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja od 21. veljače 2007. do 31. prosinca 2015. teče u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 1. siječnja 2016. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije financiranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do naplate po stopi, koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne

stope za osam postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan srpnja te godine.

III Nalaže se tuženoj Zagrebačkoj banci d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, tužitelju Igoru Marjanoviću, OIB: 21079556799, iz Davora, Kralja Dmitra Zvonimira 35, u roku 15 dana naknaditi parnični trošak postupka u iznosu od 321,06 eura (tristotinedvadesetjedan euro i nulašest centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi, koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan srpnja te godine koja teče od dana presuđenja, 25. svibnja 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio kod ovoga suda tužbu s istaknutim tužbenim zahtjevom kojim traži da mu sud pruži pravnu zaštitu presudom kojom bi se utvrdilo da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženom kao kreditorom 13. veljače 2007. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu broj ugovora 3208405922, solemniziranom po Javnom bilježniku Draženu Zima u Novoj Gradiški, poslovni broj OU-65/2007..

1.a. Odredbom članka 2. stavak 4. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Sukladno navedenome, tužitelj je tuženoj 20. veljače 2007. naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1.025,07 kuna.

1.b. Europski sud je u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 rješavajući postavljena prethodna pitanja presudio kako je ugovorna odredba kojom se nalaže potrošaču plaćanje naknade za odobrenje kredita (ulazna naknada) nepoštena i ništetna ako banka ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima. Stoga tužitelj ima pravni interes za utvrđenje ništetnom te odredbe. Tužitelj potražuje protuvrijednost u eurima iznosa od 1.025,07 kuna, tj. iznos od 136,05 eura sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 21. veljače 2007. do naplate.

1.c. Tužitelj se je putem punomoćnika obratio tuženoj zahtjevom za dostavom dokumentacijom i isplatu, te je tužena dostavila traženu dokumentaciju, ali je odbila sklapanje nagodbe.

1.d. Općinski sud u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Novoj Gradiški mjesno je nadležan za ovaj spor sukladno odredbi članka 21. Ugovora o namjenskom kreditu broj ugovora 3208405922.

2. Tužena u odgovoru na tužbu od 28. travnja 2025. cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu.

2.a. ZASTARA

Tužena ističe prigovor zastare s obzirom da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 136,05 eura naplaćena 20. veljače 2007. godine, a tužba je podnesena 2025. godine znači nakon više od 15 godina. Tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P– 1401/12 (VTSRH br. PŽ-7129/13) nije prekinula tijekom zastarnog roka za tužiteljev zahtjev za isplatu po osnovi naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Osim što je zahtjev po toj osnovi zastario, zahtjev je u cijelosti neosnovan, što tužena obrazlaže u nastavku.

U odnosu na prigovor zastare, tužena ukazuje na presudu Županijskog suda u Zadru, posl. br. GŽ-1145/2021 od 6. travnja 2022.: „48. U odnosu na potraživanje s osnova isplaćene naknade za troškove obrade predmetnog kredita u iznosu od 2.099,33 sa pripadajućom zateznom kamatom i iznosa od 1.376,00 s osnova isplaćenog iznosa troška ovjere ugovora kod javnog bilježnika s osnove ništetnosti odredaba čl. 2. st. 4. i čl. 23. st. 1. toč. H. predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu navesti je da je taj zahtjev tužitelja neosnovan budući je nastupila zastara prava potraživanja naplate istih ovo stoga što je tužitelj iznos od 2.099,33. kn platio dana 17. travnja 2007., a iznos od 1.376,00 kn platio dana 13. travnja 2007., dakle protekom zastarnog roka od pet godine iz čl. 225. ZOO, jer je tužitelj tužbu podnio dana 12. lipnja 2019. „

Tužena u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom sukladno odredbi članka 270. Zakona o obveznim odnosima, odnosno nepoštenom sukladno odredbi članka 81. stavak 1. i stavak 2. i članak 82. Zakona o zaštiti potrošača. Tužena ističe kako tužitelj ne predlaže niti jedan jedini dokaz u prilog svojim tvrdnjama, pa već samim time takav tužbeni zahtjev treba odbiti primjenom načela o teretu dokazivanja.

Neovisno o tome što tužitelj ne predlaže niti jedan dokaz kojim potkrepljuje svoje navode tužena će se, opreza radi, o istima očitovati u nastavku podneska. Prije svega, tužena ukazuje na stanje propisa, a što tužitelj, tendenciozno ispušta navesti u tužbi, budući da, s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnoga Ugovora o kreditu, nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za tuženu banku ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

2.b. TUŽITELJ U TUŽBI NIJE NAVEO U ČEMU BI SE SASTOJALA NERAVNOTEŽA IZMEĐU TUŽITELJA I TUŽENE

Tužena ističe kako sama okolnost da su odredbe Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da o njima nije pojedinačno pregovarano, ne znači da su te odredbe automatski ništetne. Da bi se utvrdila njihova ništetnost, potrebno je dokazati da su takve odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja te da uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a teret dokazivanja tih okolnosti je na onome tko se na ništetnost poziva. U konkretnom slučaju tužitelj nije niti naveo, a kamoli dokazao postojanje bilo kakve značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana koja bi išla njemu u korist.

Isto potvrđuje i Županijski sud u Zagrebu u odluci posl. br. GŽ-253/23 od 25. ožujka 2024.: „8.3. Iako se temeljem čl. 81. st. 2. mjerodavnog ZZP/03 smatra da se o unaprijed sastavljenim spornim odredbama čl. 23.c., čl. 23.j., čl. 23.k. i čl. 23.l. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo jer tuženik ne dokazuje suprotno, to ne podrazumijeva da su se ujedno ostvarile i pretpostavke nepoštenosti ugovornih

odredbi. Stoga zaključak suda prvog stupnja o nepoštenosti tih odredbi i njihovoj posljedičnoj ništetnosti nije moguće prihvatiti.

8.4. Naime, da bi se određene ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo mogle smatrati nepoštenima i posljedično ništetima, potrebno je da one suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP/03). Teret dokaza ovih činjenica je na onome tko se na ništetnost poziva, dakle na tužitelju.

8.5. Prema odredbi čl. 2. st. 1. ZPP sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku. Sadržaj sudske presude uvjetovan je sadržajem činjenične osnove i pravne norme koje na nju treba primijeniti, pri čemu pravna osnova zahtjeva predstavlja pravnu kvalifikaciju spornog pravnog odnosa i pravna pravila koja opravdavaju ili, kao u ovom slučaju, ne opravdavaju traženje da sud donese odluku određenog sadržaja.

8.6. U okolnostima predmetnog slučaja u kojem tužitelj, suprotno čl. 7. st. 1., čl. 219. st. 1. i čl. 299. st. 1. ZPP nije naveo činjenice ni ponudio dokaze za osnovanost zahtjeva za utvrđenje ništetnosti odredaba čl. 23.c., čl. 23.j., čl. 23.k. i čl. 23.l. Ugovora o kreditu, nisu ostvarene pretpostavke za primjenu čl. 87. st. 1. u vezi čl. 81. st. 1. ZZP/03.

8.7. Stoga se odluka iz toč. 3. izreke presude suda prvog stupnja temelji na izvođenju nepravilnog zaključka o tome da odredbe Ugovora o kreditu o kojima se nije pojedinačno pregovaralo iz čl. 23.c., čl. 23.j., čl. 23.k. i čl. 23.l. suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.,,

Tužena stoga predlaže da sud temeljem odredbe članka 221.a. ZPP-a o teretu dokaza odbije tužbu i tužbeni zahtjev.

2.c. NAKNADA ZA OBRADU KREDITNOG ZAHTJEVA JE VALJANO UGOVORENA

Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iz odredbe članka članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. U tim posebnim propisima, namijenjenim upravo zaštiti potrošača, zakonodavac je u:

- članku 1. i članku 14. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 143/2013) dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“;

- ministar financija je 31. siječnja 2014. donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“.

Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) glasi:

„Članak 3.

1. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu

kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“

Da je zakonodavac smatrao kako je naknada za obradu kreditnog zahtjeva nezakonita, onda takvu naknadu ne bi dodatno uredio gore citiranim posebnim propisima koji sadrže izričito ovlaštenje banke naplatiti naknadu.

Tužena također ističe kako je plaćanje naknada banci uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija, na svim kontinentima, dakle nije u praksi nepoznato, niti su naknade per se zabranjene. O tome najbolje svjedoči i Direktiva 2014/17/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010.

Ta Direktiva već u članku 4. (Definicije) navodi sljedeće:

„efektivna kamatna stopa“ (EKS) znači ukupni trošak kredita za potrošača, izražen kao godišnji postotak ukupnog iznosa kredita, uključujući, prema potrebi i troškove iz članka 12. stavka 2. te izjednačuje na godišnjoj osnovi sadašnju vrijednost svih budućih ili postojećih obveza (povlačenja tranše, otplata i naknada), dogovorenih između vjerovnika i potrošača;

Također u članku 11. (Standardne informacije koje treba uključiti u oglašavanje) Direktive je propisano kako se u standardnim informacijama koje se pružaju potrošaču navode jasno, sažeto i uočljivo sljedeće stavke:

(c) stopa zaduživanja, uz navođenje je li fiksna ili varijabilna ili kombinacija obaju kamata, zajedno s pojedinostima o svim naknadama uključenim u ukupne troškove kredita za potrošača“

O tome da naknade predstavljaju redoviti trošak kredita ukazuje i Direktiva 2008/48/EZ Direktiva 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (SL L 133, 28.04.2008., str. 12) Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ koja navodi kako se ukupni troškovi kredita sastoje:

(g) „ukupni troškovi kredita za potrošača“ znači svi troškovi, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika; troškovi u pogledu dodatnih usluga koje se odnose na ugovor o kreditu, a posebno premije osiguranja, također su uključeni ako je, povrh toga, sklapanje ugovora o pružanju drugih usluga obvezno s ciljem dobivanja kredita ili dobivanja kredita prema uvjetima koje vrijede na tržištu;

Stoga, u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu tako i na razini Europske unije.

Nadalje, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog

potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.)

Hrvatski zakonodavac na to se odlučio, ali samo pro futuro, za ugovore o stambenom potrošačkom kreditiranju sklopljene nakon stupanja na snagu tog Zakona, 20. listopada 2017., slijedeći pritom pristup koji proizlazi iz, za nacionalnog zakonodavca obvezujućeg, istovrsnog ograničenja propisanog Direktivom 2014/17. Ugovor o kreditu sklopljen je, pritom 2007. godine, dakle više od 10 godina prije stupanja na snagu tog Zakona. To mora respektirati svaki hrvatski sud, budući da je zakonodavac izrijekom isključio primjenu tog Zakona na ugovore sklopljene prije njegova stupanja na snagu, što je sukladno ustavnom načelu zabrane retroaktivnosti propisa koja obvezuje i sud. Posve je izvjesno da ni Sud Europske Unije ne bi na uvjete ugovora sklopljenog s tužiteljem 2007. godine, primjenjivao stajališta koja je zauzeo ili će zauzeti u vezi s primjenom Direktive 2014/17 (pri čemu bi se pritom postavilo i pitanje bi li taj Sud uopće bio nadležan za odlučivanje o ugovorima koji su sklopljeni prije nego li je Republika Hrvatska postala članicom EU).

To znači da se recentno stajalište zakonodavca u pogledu isključenja naknade za obradu kreditnog zahtjeva ne odnosi na potrošački ugovor koji je predmet spora, budući da je on sklopljen 2007. godine, za vrijeme važenja Zakona o bankama, Narodne novine br. 84/2002, koji je u odredbi stavka (3) članka 173. izričito, u sklopu odredaba o obveznom informiranju potrošača, propisao obvezu (ali i ovlast banaka), informirati potrošače o uvjetima pružanja usluga, odobravanja kredita, uključujući o naknadama koje banka zaračunava korisniku kredita. Uzgred valja napomenuti da je i po Zakonu o kreditnim institucijama, Narodne novine br. 159/2013, 19/2015, 102/2015, 15/2018, 70/2019, 47/2020, 146/2020 propisano da se naknade uređuju općim uvjetima poslovanja kreditnih institucija (točka (5) stavak (4) članak 303.).

2.d. UGOVORNA ODREDBA JE JASNA, LAKO RAZUMLJIVA I LAKO UOČLJIVA

Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Gore navedena odredba članka 84. Zakona o zaštiti potrošača je u skladu sa člankom 4. stavkom 2. Direktive 93/13 koja propisuje da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučenih usluga i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene.

U konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva je ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu. Visina naknade je također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena.

Naime, banka skreće pozornost kako je upravo odredbom članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu propisano je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora pa tako i naknadu za obradu kredita.

Nadalje, Odlukom o Tarifi naknada za usluge je u točki B3.4.1.1. na jasan, razumljiv i određen način propisana naknada za obradu kredita u iznosu od 1% od iznosa kredita. Odluka o Tarifi naknada za usluge je u svako doba (kao i danas) dostupna u poslovnicama Banke.

Tužitelju je tako određen iznos naknade jednokratno umanjen sukladno točki B 3.4.5. Odluke o Tarifi za 30% za vlasnike paket-računa-modeli Expert i Zlatni te je naknada za obradu kreditnog zahtjeva konačno iznosila 136,05 eura. Osim što je obveza plaćanja naknade bila jasno navedena u Ugovoru o kreditu i Odluci o Tarifi naknada za usluge, banka je tužitelja i na druge načine informirala o obvezi plaćanja naknade.

Naime, tužitelj je o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva bio informiran i od strane osobnih bankara koji su imali jasnu uputu da prilikom razgovora o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te da ih u tome smislu informiraju da naknadu za obradu kreditnog zahtjeva mogu platiti iz vlastitih sredstva ili iz sredstva kredita.

Obveza plaćanja naknade je također propisana Općim uvjetima poslovanja Banke u točki 5. gdje stoji:

„Klijent je dužan snositi troškove koji Banci nastanu u pripremama za sklapanje ugovora, u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Banka.“

Budući da je primijenjena mjerodavna odredba Tarife Banke koja je propisivala naknadu za obradu kredita u iznosu od 1% od iznosa kredita ovdje je riječ o fiksnom iznosu što je jasno svakom prosječnom korisniku kredita.

U tom smislu ide i sudska praksa pa tužena ukazuje na presudu Općinskog suda u Varaždinu, posl. br. P-752/2019 od 24. kolovoza 2021. godine:

„Treba imati u vidu da tužitelj svoju tužbu prvenstveno temelji na odredbama presude donesene po Trgovačkom sudu u Zagrebu, a koja je potvrđena presudom visokog trgovačkog suda kako se to prethodno spominje. Navedene presude se prvenstveno odnose na ništetnost ugovora o kreditu koje je tuženik zaključivao u spornom razdoblju i to u dijelu koje se odnose na jednostranu promjenjivu kamatnu stopu od strane tuženika kao kreditora kao i vezanje povrata kredita na valutu CHF, a koje odredbe tuženik kao kreditor nije dovoljno pojasnio u samom ugovoru. Što se tiče odredbi ugovora iz čl. 18. za koje tužitelj također traži utvrđenje ništetnosti se navodi da se ustvari iste odnose tek na obvezu tužitelja kao korisnika kredita o snalažanju troškova predmetnog ugovora koje se odnose na obradu, osiguranje, trošak javnog bilježnika, a što je po mišljenju suda dovoljno jasno naznačeno pa je tako bilo jasno i tužitelju i sa tim se tužitelj također složio jer su se ti troškovi odnosili na iznos sa kojim je tužitelj bio upoznat prilikom zaključenja ugovora i te odredbe nisu bile predmetom naprijed citiranih presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, niti su utvrđivane kao nepoštene i

ništetne. Stoga je potpuno neosnovano traženje tužitelja da utvrdi ništetnim i navedene odredbe jer svojim tvrdnjama iz tužbe uopće nije naveo zašto bi te odredbe bile njemu nejasne. Doduše tužitelj traži i utvrđenje ništetnosti toč. K čl. 18. koja se odnosi na promjenu kamatne stope, ali je po mišljenju suda to zatraženo već i u okviru čl. 2. čija je ništetnost u tom dijelu već zatražena pa i utvrđena ovom sudskom odlukom. Prema tome je neosnovano traženje još i dodatno utvrđenje ništetnosti toč. K čl. 18. jer je to već i sadržano u čl. 2. Zbog toga je sud i odbio tužitelja s zahtjevom za povratom iznosa od 980,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 5. siječnja 2007., a koji se iznos odnosi na trošak obrade kredita jer prije svega tužitelj uopće nije dokazao da je isplatio gornji iznos na ime navedene obveze, a osim toga taj iznos je isplaćen na ime obveze tužitelja kao korisnika kredita za plaćanje troškova potrebnih za konačnu realizaciju kredita i koje odredbe po mišljenju ovog suda uopće nisu nejasne prosječnom potrošaču kakav je tužitelj, a svakako ne dovode niti do značajne neravnoteže između stranaka i osim toga se ti iznosi vežu na iznose koji su tužitelju bili poznati prilikom zaključenja ugovora“

U presudi Općinskog suda u Varaždinu, posl. br. P-548/19-40 od 3. lipnja 2022. godine sud je u bitnom utvrdio:

„19. Isto tako ove su ugovorne odredbe jasne i razumljive, tako da je tužiteljica znala koji iznos mora platiti banci, a isto tako i javnom bilježniku, a neovisno od toga što se ni o tim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo niti je tužiteljica na njih imala utjecaja. Prema tome, sud ocjenjuje da te ugovorne odredbe nisu nepoštene. S tim u vezi valja reći da je u pravu tuženik kada navodi da je tužiteljici stavljen na raspolaganje iznos kredita od 93.000,00 CHF u kunskej protuvrijednosti, dok je naknada za obradu kredita iznosila 5.009,05 kn i javnobilježnički troškovi cca 2.000,00 kn, slijedom čega je doista jasno da ne postoji znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, a što bi bilo isključivo na štetu tužiteljice kao potrošača. Isto tako nije odlučno u koju svrhu je tuženik iskoristio plaćenu naknadu za obradu kredita od 5.009,05 kn.“

U tom smislu ide i sudska praksa pa tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Varaždinu, posl. br. GŽ-829/2022-2 od 27. listopada 2022. godine

„8. Odlučno u predmetnoj pravnoj stvari jest da je tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklopio u svojstvu trgovca u obavljanju svoje profesionalne djelatnosti u svrhu financiranja ulaganja u osnovna i obrtna sredstva, zbog čega se na njega primjenjuje kriterij ulaganja povećane pažnje dobrog stručnjaka (normirane odredbom čl. 18. stav. 2. ZOO/91) nastavno čemu se ni po ocjeni ovoga suda tužitelj stoga ne može pozivati da o istoj nije mogao pregovarati jer se ista nalazila u okviru tipskog, unaprijed pripremljenog obrasca ugovora. Plaćanjem naknade u iznosu od 766,37 kn po ocjeni ovoga suda nije narušena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka – na koju se tužitelj tek uopćeno poziva bez da je razrađuje iz aspekta svoje konkretne ugovorne pozicije.“

U tom smislu ide i sudska praksa pa tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. GŽ-2101/2022.

2.e. UGOVORNA ODREDBA NIJE PROUZROČILA NIKAKVU (A JOŠ MANJE „ZNATNU“) NERAVNOTEŽU IZMEĐU STRANAKA

U slučaju da Naslovni sud ipak smatra kako navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti tužena prvenstveno ističe kako je u smislu odredbe članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača, odlučno utvrditi je li predmetna odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača što je dužan provjeriti sud koji provodi postupak. Neosnovano je shvaćanje tužitelja, da bi naknada za obradu kreditnog zahtjeva prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, činjenica da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo, još sama po sebi nipošto ne znači da uz to ne treba posebno dokazati da u konkretnom slučaju nije došlo do takve, značajne neravnoteže. Praksa automatskog povezivanja činjenice da se o nekoj odredbi potrošačkog ugovora nije pregovaralo ne vodi neposredno zaključku da je time među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Automatsko povezivanje te dvije okolnosti, prema praksi Suda Europske unije ne dolazi u obzir. Naime, prema presudi tog Suda C-415/11 Aziz5

„Konceptcija pojma 'značajnije neravnoteže' na štetu potrošača mora se ocijeniti u svjetlu analize pravila nacionalnog prava koje bi se primijenilo u odsutnosti bilo kakvog sporazuma među strankama, kako bi se utvrdilo da li, i ako da, u kojoj mjeri, ugovor stavlja potrošača u manje povoljnu pravnu situaciju, nego li je to ona koja je propisana važećim nacionalnim pravom.“

Nadalje, u vezi postojanja neravnoteže između banke i potrošača prilikom ugovaranja naknade tužena Banka upućuje i na stavove iz presude Suda EU u predmetu C-621/17 od 3. listopada 2019.:

„55. Kada je riječ o pitanju uzrokuju li odredbe o kojima je riječ u glavnom postupku, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu na štetu potrošača, treba utvrditi da je – kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje – naplaćivanje naknade za upravljanje i izlazne naknade predviđeno nacionalnim pravom. Ne čini se – što je ipak dužan provjeriti sud koji je uputio zahtjev – da te odredbe nepovoljno utječu na pravni položaj potrošača predviđen u nacionalnom pravu, osim ako usluge koje se pružaju u zamjenu za naknade nije moguće razumno uključiti u upravljanje zajmom ili u njegovu isplatu odnosno ako su iznosi navedenih naknada stavljenih na teret potrošača nerazmjerni u odnosu na iznos zajma. Na sudu je koji je uputio zahtjev da usto vodi računa o učinku drugih ugovornih odredbi kako bi utvrdio uzrokuju li one znatniju neravnotežu na štetu zajmoprimca.“

Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača te da li je iznos naknade nerazmjernan u odnosu na iznos zajma.

U slučaju kada je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u vrijeme sklapanja ugovora bila:

- izričito zakonski dopuštena;
- ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način u čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu;
- fiksno određena u iznosu od 1% od iznosa kredita;

- određena odnosno odrediva i lako provjerljiva u svakom trenutku;
- ekvivalentna izvršenim uslugama banke;

tužena smatra kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama odnosno da bi naknada bila nerazmjerna iznosu zajma i/ili povrijedila načelo dobre vjere pa da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Također, u gore navedenom predmetu C-621/17 sud EU se bavio i pitanjem da li ugovorna odredba o naknadama koja ne sadrži konkretne usluge banke koje se pružaju u zamjenu za tu naknadu uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka. Sud EU je na (prvo) postavljeno pitanje:

„treba li članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena valja razumjeti tako da nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi naknade za upravljanje i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.“
odgovorio:

„Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.“

U istom predmetu sud EU je u na (drugo) postavljeno pitanje:

„treba li članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“
odgovorio:

„Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

Neovisno o tome, banka opreza radi, ističe kako su naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrivanje usluge i troškovi poput:

Troškovi rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi (npr. doprinosi, porezi, prirezi i sl.);

Administrativni troškovi i amortizacija - materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi, troškovi održavanja, uredskog materijala, pošte, telekomunikacija, marketinški troškovi itd.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine;

Troškovi provizija i naknada – nekamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba;

Troškovi poreza i drugi administrativnih davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge.

Stoga, za ocjenu je li ugovorna odredba o naknadama ništetna nije od značaja jesu li usluge koja banka pruža u zamjenu za naknade konkretno i detaljno navedene u Ugovoru o kreditu, već je sud koji provodi postupak dužan prvenstveno ocijeniti je li ugovorna odredba o naknadama jasna, razumljiva i uočljiva te ocijeniti da li takva odredba uopće podliježe testu nepoštenosti sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača odnosno čl. 4. st. 2. Direktive 93/13. Sukladno svemu gore navedenom, tužena ističe kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li (ne) poštene ugovorne odredbe o naknadama.

Podredno, u slučaju da Naslovni sud smatra kako navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti, tužena ističe kako je Naslovni sud dužan uzeti u obzir sve okolnosti slučaja, a posebice (i) iznos kredita i iznos naplaćene naknade te odnos ta dva iznosa (ii) nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa te (iii) obavijesti i informacije koje je tužitelj imao u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu te (iv) pružene usluge, pa na temelju toga donijeti odluku o tome da li tako ugovorena odredba uzrokuje znatnu neravnotežu između stranaka. Sukladno svemu gore navedenom tužena ističe kako takva ugovorna odredba ne može i nije uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

3. U podnesku od 21. svibnja 2025. tužitelj se je na navode da tužitelj nije dokazao svojstvo potrošača očitovao na način da ostaje kod dokaznog prijedloga iz tužbe, tj. kod dokaznog prijedloga da se istoga sasluša na navedenu okolnost.

3.a. Povodom izjavljene revizije protiv presude Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj P-4155/2021-13 od 8. lipnja 2022. Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici održanoj dana 13. veljače 2024. u revizijskoj odluci poslovni broje Rev-673/2022-2 dao odgovor na postavljeno pitanje koje je glasilo:

„Može li sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne

novine br. 96/03., dalje: ZZP), temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita ili bi sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, bio dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP?"

Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio je reviziju navodeći:

„12. U ovom postupku tuženica je predložila dokaz na okolnost da je tužitelju u postupku sklapanja ugovora o kreditu davala odgovarajuće obavijesti o sadržaju sporne odredbe te je shodno tomu proveden dokaz saslušanjem svjedokinje S. T. V. koja je iskazala da je tužitelja informirala o potrebi plaćanja predmetne naknade time da u pravilu klijent nije pregovarao o tome jer su svi uvjeti bili u skladu s odlukom banke.

13. Budući da već iz iskaza svjedokinje - osobnog bankara, ali i iz stranačkog iskaza tužitelja, proizlazi da se s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo o predmetnoj spornoj odredbi, to je provođenjem tih dokaza zadovoljeno načelo procesne ravnopravnosti koje podrazumijeva postojanje razumne mogućnosti obiju stranaka da izlože činjenice i podupru ih svojim dokazima tako da niti jednu stranku ne stavljaju u bitno lošiji položaj u odnosu na suprotnu stranku.

14. Prema tome, osim što vrijedi predmnjeva iz čl. 81. st. 2. ZZP jer je tužitelj s tuženicom sklopio Ugovor o kreditu prema Posebnoj ponudi stambenih kredita za kupce stanova S. L. d.o.o. u projektu „X1“ (na koju ga je uputio graditelj stanova i to u točno određenu poslovnicu tuženice), koja ponuda je sadržavala i odredbu o naknadi za obradu i odobravanje kredita u visini od 0,80% od iznosa kredita, tijekom postupka je i utvrđeno da se doista o spornoj odredbi nije pregovaralo.

15. Prvostupanjski sud smatra da je okolnost da tužitelju banka nije prezentirala o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, okolnost da se radi o tipskom ugovoru, te okolnost da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, sveukupno očito prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu potrošača, pa je takva ugovorna odredba ništetna u smislu odredbi čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP.

16. Drugostupanjski sud, dodatno prednjem, navodi da je povrijeđeno načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Smatra da, time što tuženica nije dokazala opravdanost sporne naknade u ugovorenom postotku od iznosa kredita, jer korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu naknadu, proizlazi zaključak da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženica imala pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita.

17. Revidentica uglavnom osporava rezultate provedenog testa nepoštenosti u konkretnom slučaju smatrajući da sudovi nisu imali u vidu cjelinu sadržaja odredbi čl. 81. st. 1., čl. 83. i čl. 85. ZZP.

18. Vijeće revizijskog suda prihvaća utvrđenje i zaključak drugostupanjskog suda da se, u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP, o odredbi čl. 10. Ugovora o kreditu koja se odnosi na obvezu plaćanja naknade za obradu i odobravanje kredita, nije pojedinačno pregovaralo i da nije jasno i nedvosmisleno tužitelju kao potrošaču prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretno usluge, troškovi i dr.).

19. Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno je: „1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. 2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

19.1. Za napomenuti je da se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

19.2. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

20. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

20.1. Prema shvaćanju ovog suda, to ne traži nužno u ugovoru o kreditu specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu i odobravanje kredita. Međutim, kod provođenja testa poštenosti mora se preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

20.2. Iz utvrđenja sudova proizlazi da je tužitelj informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). S druge strane, proizlazi da je tužitelj pristupio u poslovnici tuženice na temelju Posebne ponude koja je sadržavala i odredbu o predmetnoj naknadi, što upućuje na to da je tužitelj već i prije sklapanja ugovora o kreditu imao informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade i da je mogao razumno izvesti zaključak o njenoj visini (jer je određena u postotku od iznosa kredita), ali ne i njenoj krajnjoj svrsi.

21. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere), treba ocijeniti je li, imajući u vidu da je već Posebnom ponudom bilo obuhvaćena i sporna odredba, tuženici bilo razumno očekivati da bi potrošači prihvatiti takvu odredbu i slijedom pojedinačnih pregovora odnosno, je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača pa da je shodno tomu mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na spornu ugovornu odredbu.

21.1. Iz okolnosti da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru, da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati (iskaz djelatnice tuženice), može se zaključiti da banka o tim zakonitim interesima potrošača nije vodila računa.

22. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom da li bi neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).

23. Prema odredbi čl. 83. ZZP, treba imati u vidu sve okolnosti prije i prilikom sklapanja samog ugovora, ostale ugovorne odredbe te narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.

23.1. Ostale ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu ukazuju na propust tuženice u postupanju u dobroj vjeri. Tako je u svezi ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., protiv koje je u tom dijelu odbijena revizija presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., pravomoćno odlučeno o kolektivnoj tužbi Udruge Potrošač protiv više tuženika (Z. B. d.d. i dr. a među njima i tuženica), radi zaštite kolektivnih interesa potrošača te je utvrđeno da su tuženici povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što su u potrošačkim ugovorima o kreditima koristili nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.

23.2. Nadalje, presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. odbijena je revizija tuženika (a tuženica je tamo bila tuženica pod 3.) protiv odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., među ostalim, u dijelu kojim je utvrđeno da su banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora

o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavica švicarski franak, sve suprotno odredbi članka 81., 82. i 90. ZZP o čemu se nije pojedinačno pregovaralo, pa su odredbe o valutnoj klauzuli ostale nerazumljive za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi, te iako su banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita zbog ugovaranja valutne klauzule u CHF i imale su saznanja o izglednoj budućoj promjeni tečaja CHF prema kuni propustile su potrošače informirati o tome.

23.3. Konačno, utvrđene su ništetnim i odredbe ugovora o kreditu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita u odluci ovog suda broj Rev 112/2018-2 od 9. ožujka 2022. i dr., jer banka nije dokazala koje je to pravedne i objektivno nastale troškove izravno pretrpjela prijevremenom otplatom kredita, niti je dokazala na što se točno odnosi visina troškova prijevremene otplate kredita, pa da stoga pravila naplaćivanja naknade za prijevremenu otplatu kredita ne predstavljaju ništa drugo nego nadoknađivanje dijela iznosa kamata koje je prema ugovoru banka trebala dobiti do kraja trajanja tog ugovora, dakle naknadu neostvarenih kamata (izmakle dobiti).

24. Imajući u vidu narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora odnosno, da se radi o stambenom kreditu, pri čemu je potrošač bio ograničen uvjetima iz Posebne ponude, ostale ugovorne odredbe a posebice one o promjenjivoj kamatnoj stopi, valutnoj klauzuli (a i naknadi za prijevremenu otplatu kredita), za koje je utvrđeno da su nepoštene i time ništetne, može se zaključiti da tuženica nije postupala u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

25. Stoga je odgovor na postavljeno pitanje:

"Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP."

26. Nižestupanjski sud je imao u vidu sve navedene, pravno relevantne, okolnosti iz odredbi čl. 81., 83. i 85. ZZP, slijedom kojih je pravilnom primjenom materijalnog prava zaključio da je sporna odredba čl. 10. Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 87. ZZP nepoštena i time, ništetna.

26.1. To stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade),

posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene (o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita).“

3.b. Argumentacija iz odgovora na tužbu u pogledu ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva protivna je stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

U odnosu na pozivanje na presudu Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj P-752/2019 od 24. kolovoza 2019. treba istaknuti kako je ista ukinuta presudom Županijskog suda u Osijeku poslovni broj GŽ-2393/2021 od 27. listopada 2022. tako da se tužena poziva na nepostojeću presudu.

U odnosu na pozivanje na presudu Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj P-548/2019 od 3. lipnja 2022. treba istaknuti kako je protiv ista izjavljena žalba, a žalbeni je postupak u tijeku pred Županijskim sudom u Rijeci pod poslovnim brojem GŽ-1628/2022.

U odnosu na pozivanje na presudu Županijskog suda u Osijeku poslovni broj GŽ-829/2022 od 27. listopada 2022. treba istaknuti kako se u tom predmetu radi o tome da tužitelj nije imao svojstvo potrošača.

U odnosu na pozivanje na presudu Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. treba istaknuti kako je Vrhovni sud rješenjem poslovni broj Revd 437/2023-2 od 27. lipnja 2023. dopustio podnošenje revizije protiv navedene presude. Uzimajući u obzir kako je ova presuda donesena prije presude Vrhovnog suda koja je gore citirana za pretpostaviti je kakva će biti odluka Vrhovnog suda povodom presude na koju se tužena poziva.

3.c. U odnosu na prigovor zastare treba istaknuti kako je Vrhovni sud Republike Hrvatske na prvoj sjednici Građanskog odjela održanoj 30. siječnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje kako zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Točkom I tužbenog zahtjeva tužitelj traži utvrđenje ništetnom odredbe temeljem koje mu je naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva tako da je evidentno kako prigovor zastare nije osnovan.

3.d. U odnosu na navode o tijeku zateznih kamata na utuženi iznos treba istaknuti kako je sudska praksa zauzela stav kako u slučaju ništetnosti ugovorne odredbe koje je unaprijed sastavila tužena pripada zatezna kamata od dana kad je nešto naplaćeno temeljem ništene odredbe.

4. Na ročištu održanom 14. travnja 2026. saslušan je tužitelj Igor Marjanović koji je iskazao da je 99% uvjeren da je Zagrebačka banka prilikom sklapanja ugovora o kreditu broj 3208405922 od 13. veljače 2007. njemu kao korisniku kredita obračunala naknade i troškove sukladno odluci o Tarifi nagrada za usluge kreditora iz članka 2. stavka 4. Ugovora. Tužitelj nije siguran o kojem postotku naknade se radilo, ali misli da je iznos bio malo jače od jedne rate kredita. Tužitelj se ne sjeća je li uz kredit dobio i Odluku o tarifi naknada za usluge kreditora. Iskazuje da je u banku došao podići kredit

u eurima, ali s obzirom da mu financije nisu dozvoljavale dizanje takvog kredita, bankarska službenica ponudila mu je kredit u CHF. Ne sjeća se da su pojedinačno prolazili svaku točku Ugovora o kreditu, jedino se sjeća da su ga upozorili da će kamata biti promjenjiva. U banci su mu rekli da je taj kredit u CHF povoljan za njega, ali nije upozoren na valutnu klauzulu, a kamoli da će se kamata mijenjati tako da će rata kredita narasti u odnosu na početnu otplatu u toliko velikom iznosu. Ugovor je bio pripremljen kad je došao u Banku, dali su mi ugovor na potpis i rekli idite kod javnog bilježnika. Naknada za obradu kredita naplaćena je iz kredita. Ne sjeća se je li uz kredit dobio još kakvu dokumentaciju, misli da je, ali nije siguran. Bankarska službenica kod koje je realizirao kredit nije mu objašnjavala način poslovanja, visine naknade i na što se sve odnose te naknade. Iskazuje da ne zna što je efektivna kamatna stopa te mu nitko nije objašnjavao što je efektivna kamatna stopa. Novčana sredstva iz kredita utrošio je na adaptaciju kuće. U vrijeme dizanja kredita nije imao obrt niti je bio član trgovačkog društva, nego je radio kod privatnika. Nije se nikada doškolovavao na način da bi imao bilo kakvo iskustvo u području ekonomske struke, financija i bankarskog poslovanja. Kada je došao u banku potpisati kredit sve skupa trajalo je vrlo kratko, s tim da je morao otići realizirati hipoteku na kuću da bi mu kredit bio odobren. Tužitelj misli, po sjećanju, da je isti dan išao i na potpis ugovora o kreditu i u Zemljišnoknjižni odjel ovog suda kao i kod javnog bilježnika na solemnizaciju. Misli da mu javni bilježnik nije pojedinačno objašnjavao točke ugovora o kreditu, ali nije siguran. Kod javnog bilježnika je sve brzo prolazilo tako da misli da mu u tom kratkom vremenu nije mogao pojašnjavati sve točke ugovora o kreditu.

5. Sud je proveo dokaze uvidom u priloge uz tužbu, ugovor o kreditu od 13. veljače 2007. (str. 5-9 spisa), solemnizaciju od strane Javnog bilježnika Dražena Zima od 15. veljače 2007. (str. 10-11 spisa), u dopis tužene punomoćniku tužitelja od 8. svibnja 2024. (str. 12 spisa), u dopis punomoćnika tužitelja tuženoj (str. 13. spisa), odgovor na tužbu (str. 17 do 27 spisa), Odluku o tarifi naknada za usluge tužene za 2007. (str. 31-36), u Uputu za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, Opće uvjete poslovanja, u podneske stranaka, u iskaz saslušanog tužitelja Igora Marjanovića s ročišta od 14. travnja 2026.

6. Nije sporno da su 13. veljače 2007. tužitelj kao korisnik kredita i tužena kao kreditor sklopili Ugovor o namjenskom kreditu (koji je ovjeren kod javnog bilježnika 15. veljače 2007.) u iznosu kunske protuvrijednosti od 32.280,00 CHF, te da je u čl. 2. stavku 4. Ugovora navedeno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge kreditora. Iznos od 1.025,07 kuna odnosno 136,05 eura je odbijen od odobrenog kredita tužitelju 20. veljače 2007. po dopisu tužene od 8. svibnja 2024. (str. 12 spisa).

7. Među strankama je sporno je li odredba članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu od 13. veljače 2007., broj Ugovora: 3208405922 nišetna prema odredbama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZZP-a/2003), nastavno i Zakonu o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/2007, 125/2007, 79/2009), odnosno je li se u skladu sa odredbom članka 81. stavkom 1. ZZP-a/2003 o toj odredbi članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo na način koji podrazumijeva načelo savjesnosti i poštenja, je li takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i je li tužena dužna vratiti tužitelju iznos od 136,05 euro sa zateznim kamatama od 21. veljače 2007. do isplate.

8. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 80/22. i 114/22, 155/23 i 146/25 – dalje ZPP-a), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

9. Prigovor zastare potraživanja restitucijskim zahtjevom istaknut po tuženoj u odgovoru na tužbu nije osnovan, budući da je u predmetnoj parnici utvrđena ništetnom odredba članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu od 13. veljače 2007., sklopljenog između tužene kao kreditora i prednika tužiteljice kao korisnika kredita (točke 13., 14. i 15. obrazloženja). Rok zastare od pet godina radi isplate primljenog na temelju ništetne odredbe ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske - Izvodi iz Zapisnika broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i broj Su-IV33/2022-2 31. siječnja 2022.).

9.a. Navedeno tumačenje početka roka zastare je i u duhu europskog prava, odnosno presude Suda Europske unije broj C-485/19 od 22. travnja 2021. (LH protiv Profi Credit Slovakia s. r. o.) u kojoj se između ostalog navodi: "... obveza država članica da osiguraju učinkovitost prava koja osobe izvode iz prava Unije, među ostalim, za prava koja proizlaze iz Direktive 93/13, podrazumijeva zahtjev djelotvorne sudske zaštite, također uspostavljen člankom 47. Povelje, koji vrijedi osobito u pogledu postupovnih pravila za tužbe koje se temelje na takvim pravima (vidjeti u tom pogledu presude od 17. srpnja 2014., Sánchez Morcillo i Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, t. 35. i od 31. svibnja 2018., Sziber, C-483/16, EU:C:2018:367, t. 49.)" - točka 54. obrazloženja, "... na tužbu za utvrđivanje restitucijskih učinaka tog utvrđenja primjenjuje se rok zastare, pod uvjetom poštovanja načela ekvivalentnosti i djelotvornosti (vidjeti u tom smislu presude od 9. srpnja 2020., Raiffeisen Bank i BRD Groupe Société Générale, C-698/18 i C-699/18, EU:C:2020:537, t. 58., i od 16. srpnja 2020., Caixabank i Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 i C-259/19, EU:C:2020:578, t. 84.)" - točka 58. obrazloženja, "... načelo djelotvornosti treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis kojim se propisuje da se na tužbu koju podnosi potrošač radi povrata neopravdano plaćenih iznosa na temelju nepoštenih odredaba u smislu Direktive 93/13 ili odredaba protivnih zahtjevima iz Direktive 2008/48 primjenjuje rok zastare ... koji počinje teći od dana kada je došlo do stjecanja bez osnove." - točka 66. obrazloženja, "... obveza usklađenog tumačenja ograničena općim načelima prava, među ostalim, načelom pravne sigurnosti, u smislu da ne može služiti kao temelj contra legem tumačenja nacionalnog prava, nacionalni sudovi, uključujući one koji odlučuju u posljednjem stupnju, moraju ipak, prema potrebi, izmijeniti ustaljenu sudsku praksu ako se ona temelji na tumačenju nacionalnog prava koje nije spojivo s ciljevima Direktive (vidjeti u tom smislu presude od 5. rujna 2019., Pohotovost', C-331/18, EU:C:2019:665, t. 56. i od 5. ožujka 2020., OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167, t. 43. i 45.)" - točka 73. obrazloženja. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odnosu na početak tijeka zastare je na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio zaključak Broj: Su-IV-47/2020 kojim je određeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. („Narodne novine“, broj 35/05., 41/08.,

125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23 - dalje: ZOO) kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. U konkretnom slučaju zastara počinje teći od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom kao prethodno pitanje riješeno pitanje ništetnosti odredbe članka 7. stavka 1. Ugovora o kreditu, pa zastarni rok propisan člankom 225. ZOO-a od pet godina nije protekao.

10. Prema odredbi članka 81. stavku 2. ZZP-a/2003 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, da je trgovac dužan dokazati da se o konkretnoj odredbi, unaprijed formuliranoj, pojedinačno pregovaralo ako to tvrdi (članak 81. stavak 4. ZZP-a/2003) i da je nepoštena ugovorna odredba ništava (članak 87. stavak 1. ZZP-a/2003).

11. Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima utvrđeni su ciljevi koje moraju ostvariti sve države članice Europske unije, između ostalog i člankom 3. u kojem se navodi: - da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (članak 3. stavak 1.); - da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora, da činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu članka 3. na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru i da kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu (članak 3. stavak 2.).

12. Sud Europske unije u presudi od 3. rujna 2020. (spojeni predmeti C-84/19, - Profi Credit Polska SA protiv QJ, predmet C-222/19 – BW protiv DR, C-252/19 QL protiv CG) po zahtjevu za prethodnu odluku, vezano za primjenu članka 3. Direktive 93/13 navodi: - "... potrošač mora biti u mogućnosti provjeriti da ne postoji preklapanje među različitim naknadama ili među uslugama za koje se one naplaćuju (presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-621/17, EU:C:2019:820, t. 43.)" - točka 52. obrazloženja, - "...radi osiguranja široke zaštite potrošača, zakonodavac Unije u članku 3. točki (g) navedene direktive odlučio se za široku definiciju pojma „ukupni troškovi kredita za potrošača“, na način da oni obuhvaćaju troškove, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu, koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika (presuda od 26. ožujka 2020., Mikrokasa i Revenue Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, C-779/18, EU:C:2020:236, t. 39. i navedena sudska praksa)" - točka 53. obrazloženja, "... kad je riječ o ispitivanju postojanja znatnije neravnoteže stvorene odredbama kojima se na teret potrošača prebacuju troškovi različiti od kamata, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije koja je predmet ugovora, s jedne strane, i troškova koji na temelju te odredbe terete potrošača, s druge strane. Naime, Sud je već presudio da znatnija neravnoteža može

proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih nacionalnih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora, bilo u obliku ograničenja sadržaja prava koja prema tim odredbama ima na temelju tog ugovora ili ograničenja u njihovu korištenju ili pak u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena nacionalnim pravilima (presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-621/17, EU:C:2019:820, t. 51.)" - točka 92. obrazloženja.

13. Sagledavajući predmetni spor u navedenom kontekstu, na temelju nespornih činjenica, materijalnih dokaza u spisu: Ugovor o kreditu, nespornog priznanja tužene o visini naknade za obradu kreditnog zahtjeva i iskaza tužitelja, odredba članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu po ocijeni suda jest nepoštena, a time i ništetna iz razloga što se radi o odredbi ugovora koju je unaprijed formulirala tužena (kreditor), o kojoj ugovorne strane nisu pregovarale i na koju tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati. Ispitivanje znatnije neravnoteže ne može se ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije koja je predmet ugovora, s jedne strane, i troškova koji na temelju te odredbe terete potrošača, s druge strane i da znatnija neravnoteža, što jest slučaj u predmetnom sporu, može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih nacionalnih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora, bilo u obliku ograničenja sadržaja prava koja prema tim odredbama ima na temelju tog ugovora ili ograničenja u njihovu korištenju.

14. Činjenica je da je Ugovor o kreditu unaprijed formulirala tužena na način da je u članku 2. stavku 4. navela da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora, time da se o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije pojedinačno pregovaralo, a što potvrđuje i tužitelj u svom iskazu kada navodi da je ugovor bio pripremljen kad je došao u Banku, dali su mi ugovor na potpis i rekli idite kod javnog bilježnika. Naknada za obradu kredita naplaćena je iz kredita. Ne sjeća se je li uz kredit dobio još kakvu dokumentaciju, misli da je, ali nije siguran. Bankarska službenica kod koje je realizirao kredit nije mu objašnjavala način poslovanja, visine naknade i na što se sve odnose te naknade. Iskazuje da ne zna što je efektivna kamatna stopa te mu nitko nije objašnjavao što je efektivna kamatna stopa. Novčana sredstva iz kredita utrošio je za adaptaciju kuće.

15. Tužena strana tvrdi suprotno i na njoj je teret dokazivanja da tijekom predmetnog postupka objasni na što se s obzirom na odredbu članka 2. stavka 4. ugovora, naknada u utuženom iznosu odnosi. Prema Odluci o tarifi naknada za usluge 2007. godina, ista se odnosi na obradu kreditnog zahtjeva za nekretnine u visini od 1,00% u kunama od iznosa kredita, time da nije poznato kojim kriterijem se kreditor ovdje tužena rukovodila kad ju je odredila u visini od 1% od iznosa kredita, a za koji kriterij je to tužitelj mogao znati (jer kako tužena navodi...budući da je primijenjen mjerodavna odredba Tarife Banke koja je propisivala naknadu za obradu kredita u iznosu od 1,0% od iznosa kredita ovdje je riječ o fiksnom iznosu što je jasno svakom prosječnom korisniku kredita...). Međutim, nije svima jasno, jer nisu svi stručnjaci s područja ekonomije i financijskog poslovanja. Svi navodi tužene u konkretnom slučaju nisu primjenjivi jer tužitelj se je u svom iskazu očitovao da je s kreditorom razgovarao jedino o visini kamatne stope, dakle ne i o nakadi po članku 2. stavku 4. Ugovora o kreditu za kupnju nekretnine.

16. Sud smatra da je odredba čl. 2. stavka 4. Ugovora o kreditu, nepoštena, a time i nišetna.

Proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju (članak 323. stavak 1. Zakonom o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i u daljnjem tekstu: ZOO-a/), a što znači da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena (spojeni predmeti Suda Europske unije C-154/2015., C-307/2015 i C308/2015 u kojima su utvrđena i definirana pravila vezano za Direktivu 93/13/ EEZ).

17. Kako je tužena povrijedila interese i prava tužitelja kao potrošača jer je u potrošačkom Ugovoru o kreditu koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge Kreditora, a o kojoj se ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača pa je zbog toga ta odredba nepoštena i nišetna. Kako je otpala osnova po kojoj je tužena od tužitelja s 20. veljače 2007. naplatila iznos od 1.025,07 kuna/ 136,05 eura, to je tužena dužna vratiti tužitelju isti iznos (članak 1111. stavak 3. ZOO-a), odnosno 136,05 eura s obzirom da je od 1. siječnja 2023. euro službena novčana jedinica i zakonsko sredstvo plaćanja u Republici Hrvatskoj (članak 13. stavak 1. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj /Narodne novine, broj: 55/2022./, točka II. stavak 1. i 2. Odluke o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj /Narodne novine, broj: 85/2022., u daljnjem tekstu: Odluka/) sa zateznim kamatama od idućeg dana naplate do isplate (članak 1115., članak 29. stavka 2., 7. i 8. ZOO-a), budući da je tužena i prije obraćanja tužitelja imala razloga vjerovati da je stekla bez osnove predmetni iznose, a time bila i nesavjesna od dana stjecanja.

18. O stopi zatezne kamate za razdoblje od 21. veljače 2007. do isplate odlučeno je na temelju odredbe članka 2. ZID ZOO-a/2022 (Narodne novine, broj: 114/2022.) i Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 156/2022.), kojim je izmijenjena odredba članka 29. stavka 2., tako što je propisano da se stopa zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotnih poena, koja izmijenjena odredba se primjenjuje od 1. siječnja 2023. (članak 5. ZID ZOO-a/2022), kada je euro postao službene valute u Republici Hrvatskoj (točka II. stavak 1. Odluke). Poslovni broj 34 GŽ-2781/2022-2 7

19. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje nišetnosti odredbe članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu od 13. veljače 2007., te isplata iznosa od 136,05 eura na ime nišetne odredbe članka 2. stavka 4. Ugovora.

U postupku je utvrđeno i nije sporno: da su tužitelj kao korisnik kredita i tužena kao kreditor sklopili Ugovor o namjenskom kreditu za adaptaciju nekretnine, a kojim je kreditor stavio tužitelju na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 32.280,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Hrvatske narodne banke važeće na dan korištenja kredita, da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti

naknadu po članku 2. stavku 4, u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge kreditora.

Sporno je među strankama je li odredba sadržana u članku 2. stavku 4. Ugovora o kreditu, ništetna. Sporna je i osnova tužbenog zahtjeva. Pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima normativno je regulirano prije svega Zakonom o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje: ZZP/03). Člankom 59. ZZP/03 propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)." Člankom 81. stavkom 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (stavak 2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (stavak 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (stavak 4.). Drugim riječima, na tuženoj je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarala o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Člankom 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim člankom 84. ZZP/03 samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija. Ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "predmet ugovora" trebaju se shvatiti kao one odredbe koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Točan doseg pojmova "predmet ugovora" i "cijena" u smislu članka 84. ZZP/03 ne mogu se odrediti pojmom "ukupni troškovi kredita za potrošača" pa se naknada za obradu i odobrenje kredita ne može smatrati bitnom činidbom ugovora o kreditu samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, imajući na umu da je riječ o dugoročnom kreditu s promjenjivom redovnom kamatnom stopom kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prije korištenja kredita, prema pravnom shvaćanju ovog suda, nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa. Osim toga, tekst članka 84. ZZP/03 treba tumačiti na način da se druga kategorija odredbi, čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti ("cijena"), odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi

kreditor zauzvrat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu i odobrenje kredita ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu i odobrenje kredita te zauzvrat pruženih usluga. Imajući na umu sve navedeno, odredba članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/03, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP/03, odlučno je ocijeniti bi li tužena, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovala s tužiteljem, mogla razumno očekivati da bi takva ugovorna odredba bila prihvaćena da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ugovorna odredba članka 2. stavka 4. ne sadrži nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, ne može se zaključiti da je tužena mogla razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača, s druge strane (1,00%). Značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita. Iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu. Prema odredbi članka 81. stavka 1. i 2. i članka 82. ZZP/03, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

20. Obzirom na naprijed iznijeto, valjalo je prije svega utvrditi jesu li stranke pregovarale oko naknade za obradu kredita (članak 2. stavak 4. Ugovora o kreditu), odnosno je li tužitelj imao utjecaj na sadržaj te odredbe Ugovora. Radi utvrđenja tih okolnosti ovaj sud je saslušao tužitelja, te je izvršen uvid u Ugovor o kreditu od 13. veljače 2007., solemniziranog s 15. veljače 2007.

Tužitelj je u bitnome iskazao da je 99% uvjeren da je Zagrebačka banka prilikom sklapanja ugovora o kreditu broj 3208405922 od 13. veljače 2007. njemu kao korisniku kredita obračunala naknade i troškove sukladno odluci o Tarifi nagrada za usluge

kreditora iz članka 2. stavka 4. Ugovora. Tužitelj nije siguran o kojem postotku naknade se radilo, ali misli da je iznos bio malo jače od jedne rate kredita. Tužitelj se ne sjeća je li uz kredit dobio i Odluku o tarifi naknada za usluge kreditora. Iskazuje da je u banku došao podići kredit u eurima, ali s obzirom da mu financije nisu dozvoljavale dizanje takvog kredita, bankarska službenica ponudila mu je kredit u CHF. Ne sjeća se da su pojedinačno prolazili svaku točku Ugovora o kreditu, jedino se sjeća da su ga upozorili da će kamata biti promjenjiva. U banci su mu rekli da je taj kredit u CHF povoljan za njega, ali nije upozoren na valutnu klauzulu, a kamoli da će se kamata mijenjati tako da će rata kredita narasti u odnosu na početnu otplatu u toliko velikom iznosu. Ugovor je bio pripremljen kad je došao u Banku, dali su mi ugovor na potpis i rekli idite kod javnog bilježnika. Naknada za obradu kredita naplaćena je iz kredita. Ne sjeća se je li uz kredit dobio još kakvu dokumentaciju, misli da je, ali nije siguran. Bankarska službenica kod koje je realizirao kredit nije mu objašnjavala način poslovanja, visine naknade i na što se sve odnose te naknade. Iskazuje da ne zna što je efektivna kamatna stopa te mu nitko nije objašnjavao što je efektivna kamatna stopa. Novčana sredstva iz kredita utrošio je za adaptaciju kuće. U vrijeme dizanja kredita nije imao obrt niti je bio član trgovačkog društva nego je radio kod privatnika. Nije se nikada doškolovavao na način da bi imao bilo kakvo iskustvo u području ekonomske struke, financija i bankarskog poslovanja. Kada je došao u banku potpisati kredit sve skupa trajalo je vrlo kratko, s tim da je morao otići realizirati hipoteku na kuću da bi mu kredit bio odobren. Tužitelj misli, po sjećanju, da je isti dan išao i na potpis ugovora o kreditu i u Zemljišnoknjižni odjel ovog suda kao i kod javnog bilježnika na solemnizaciju. Misli da mi javni bilježnik nije pojedinačno objašnjavao točke ugovora o kreditu, ali nije siguran. Kod javnog bilježnika je sve brzo prolazilo tako da misli da mu u tom kratkom vremenu nije mogao pojašnjavati sve točke ugovora o kreditu.

20.a. Iskaz tužitelja sud je prihvatio u cijelosti i isti je ocijenio životnim i iskrenim jer je dan uvjerljivo i sigurno, te je isti u skladu s materijalnim dokazima koji prileže spisu, pa sud nema razloga posumnjati u iskrenost danog iskaza.

21. Na temelju tako provedenog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti jer se u odnosu na naknadu sadržanu u članku 2 stavku 4. Ugovora nije pojedinačno pregovaralo. Iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Temeljem tako provedenih dokaza ovaj sud zaključuje da nije dokazano da su među strankama vođeni bilo kakvi stvarni pregovori u pogledu naknade za obradu kredita, već se radilo o uvjetima koje je odredila tužena, a prosječni klijent mogao ih je uzeti ili ostaviti. Tužitelju je trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu Ugovora kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlaze, što podrazumijeva i predmetnu odredbu Ugovora o kojoj tužitelj nije bio u poziciji pregovarati, slijedom čega se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni su međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

22. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Predmetna odredba je transparenta

u smislu članka 85. ZZP-a/03, jer je omogućavala tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade, ali sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena. Budući se o odredbi članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane tužene i tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača, to znači da je navedena odredba Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavka 1. ZZP-a/03 nepoštena, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. ZZP-a/03.

Slijedom navedenog ovaj sud je utvrdio ništetnim dio ugovorne odredbe iz članka 2. stavku 4. Ugovora o kreditu.

23. Kako je odredba ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu kredita ništetna, to je tužena sukladno odredbi članka 323. ZOO-a odnosima kojom je propisano da su u slučaju restitucijskog zahtjeva ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, dužna vratiti tužitelju ono što je primila po osnovi koja je utvrđena nišetnom.

Članak 1115. ZOO, uređujući opseg vraćanja stečenog, određuje da, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Pošto je tužena povrijedila interese i prava tužitelja, potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obavljanje bankarskih usluga i to u visini od 1,00%, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača, te je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da je tužena, nepošten stjecatelj. Tužitelj ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade. Na ime nišetne odredbe članka 2. stavka 4. Ugovora o kreditu tužitelj je tuženoj isplatio iznos od 1.025,07 kuna/136,05 eura, a koja visina iznosa naknade je nesporna po tuženoj.

Kako je tužena utuženi iznos primila s obzirom na ugovornu odredbu koja je utvrđena nišetnom, to je, temeljem odredbe članka 1115. ZOO-a, dužna vratiti ga tužitelju zajedno s zakonskom zateznom kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade. Visina stope zatezne kamate za razdoblje do 23. studenog 2006. određena je sukladno odredbi članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. određena je sukladno odredbi članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 20/18., 126/21., 156/22.) od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi članka 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 78/15.), a od 1. siječnja 2023. pa do isplate sukladno odredbi članka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 114/22.) i Uredbe o izmjeni zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 156/22.).

24. Odluka o trošku tužitelja temelji se na odredbama članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23, 107/25 - dalje: Tarifa), a prema vrijednosti predmeta spora od 136,05 eura, a obzirom da se tužbeni zahtjev sastoji od deklaratornog dijela kojim se traži utvrđenje nišetnim jedne odredbe ugovora te dijela u kojem se traži isplata iznosa od 136,05 eura. Tako je tužitelju priznat trošak sastava tužbe u iznosu 50,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife), trošak sastava podneska od 21. svibnja 2025. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife), trošak pristupa na ročište 26. veljače 2026. u iznosu 50,00

eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife), trošak pristupa na ročište 14. travnja 2026. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife) i trošak pristupa na ročište za objavu 25. svibnja 2026. u iznosu 25,00 eura kn (Tbr. 9. točka 3. Tarife), trošak PDV-a u iznosu od 56,25 eura (Tbr. 42. Tarife), trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eura i trošak pristojbe na presudu u iznosu od 26,54 eura, a što zbrojeno daje iznos od 321,06 eura. Na dosuđeni parnični trošak dosuđene su tužitelju i zatezne kamate koje teku od dana presuđenja, 25. svibnja 2026. do isplate po stopi koju je Europska središnja banka primijenila svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

25. Slijedom svega gore navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Novoj Gradiški 25. svibnja 2026.

Sutkinja
Tanja Marušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave iste na e-oglasnoj ploči. Žalba se podnosi pisano ovom sudu u 3 istovjetna primjerka. Rok za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude računa se od dana primitka pisanog otpravka presude.

Presuda ili rješenje kojim se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10. i 11. ZPP-a i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U postupku povodom žalbe u sporovima male vrijednosti ne primjenjuju se odredbe čl. 370. ZPP-a. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Darko Samardžija, mag.iur., odvjetnik u ZOU Igor Golovrši, mag.iur. i Darko Samardžija, mag.iur. u Novoj Gradiški
2. Margita Kiš Kapetanović, odvjetnica u OD Porobija & Porobija, Zagreb

Broj zapisa: **9-30888-83c82**

Kontrolni broj: **09f20-25d1c-3765b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.